

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 307)

Nov (2) / 2019

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்5
3. தத்வ த்ரயம்.....12
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....17
5. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை, நிகமாந்த மஹாதேசிகன் வ்யாக்யானங்கள்)
.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 127)

26. ஹஸ்த தேஹாங்க விந்யஸம் விதாயாத்மநி வை புரா

விந்யஸ்ய சிஷ்யதேஹே ச ததச்சோபதிசேந்மநும்

பொருள் - ஆசார்யன் முதலில் தனது கரங்கள், சரீரம் மற்றும் கால்கள் கொண்டு அங்கந்யாஸம் செய்யவேண்டும். அதன் பின்னர் இதனையே சிஷ்யனும் செய்யும்படியாகச் செய்யவேண்டும். அதனைத் தொடர்ந்து அவனுக்கு தாரிகை மந்திரத்தை உபதேசிக்கவேண்டும்.

27. ஸ்தாபயேத்ததி சிஷ்யஸ்ய பாவபூர்வம் மநும் பரம்

புநச்ச ஸ்தாபயேத் ஸ்வஸ்ய ஹ்ருதயே மந்திரமுத்தமம்

பொருள் - அதன் பின்னர், அந்த மந்திரத்தை "ஓம்" என்பதன் பின்னர் உச்சரித்து, அதனைச் சிஷ்யனுடைய இதயத்தில் வைக்கவேண்டும். தொடர்ந்து அந்த மந்திரத்தைத் தனது இதயத்திலும் வைக்கவேண்டும்.

28. தீக்ஷாபிஷேகபூர்வம் ச ஸர்வமேதத் ஸமாசரேத்

ஆசார்யாதத ஸம்ப்ராப்ய வித்யாம் சிஷ்யோ விவக்ஷண:

பொருள் - இவ்விதம் தீக்ஷைக்குப் பின்னர் அந்த மந்திரத்தைப் பெற்ற சிஷ்யன் ஒருவன், அந்த வித்யைக்கான அனைத்துவிதமான கர்மங்களையும் சரிவரச் செய்யவேண்டும்.

29. ஆத்மாநம் ஆத்மநச்சைவ வித்தம் தத்வா து தக்ஷிணாம்

ஸகலம் த்வர்தம்சம் வா யேந வா தோஷ்யதே குரு:

பொருள் – அதனைத் தொடர்ந்து அந்த சிஷ்யன் தனது சொத்து முழுவதையுமோ அல்லது பாதி சொத்தையோ, அந்த ஆசார்யனுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப, முழு மனதுடன் குரு தக்ஷிணையாக அளிக்கவேண்டும்.

30. வைதிகே ச ஸமாசாரே லௌகிகே ச வ்யவஸ்திதே

அப்ரமாத்யந் ஸதாசார்யே குருஷு ப்ராஹ்மணேஷு ச

31. அத்ரோஹம் சீலயந் சாச்வத்பூதக்ராமே சதுர்விதே

நித்யம் ஆத்மகுணோபேதோ தர்மலக்ஷணஸேவக:

பொருள் – அதன் பின்னர் வைதிக கர்மங்கள் மற்றும் லௌகிக கர்மங்களில் அவன் ஈடுபடவேண்டும். அவன் தனது ஆசார்யன், மூத்தவர்கள் மற்றும் அந்தணர்கள் ஆகியோரிடமும், நான்குவிதமான உயிரினங்களிடமும் சீராக நடக்கவேண்டும். ஆத்மகுணங்கள் வழுவாமல், தர்மத்தின் லக்ஷணம் விலகாமல் அவன் நடப்பானாக.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 307)

மூலம் – அத்யாத்ம ரஹஸ்யங்களைச் சொல்லுமவன் ஸம்ப்ரதாயமின்றிக்கேயிருக்க ஏடு பார்த்தாதல், சுவறேறிக் கேட்டாதல் சொல்லுமாகில் களவு கொண்டு ஆபரணம் பூண்டாற்போலே கண்டார்க்கெல்லாம் தான் அஞ்சவேண்டும்படியாம். “யத்ருச்சயா ச்ருதோ மந்த்ர: சந்நேநாதச்சலேந வா | பத்ரேக்ஷிதோ வா வ்யர்த்த: ஸ்யாத் ப்ரத்யுதாநர்த்ததோ பவேத்” இத்யாதிகளிற்படியே ப்ரத்யவாய பர்யந்தமுமாம். கேட்டுச் சொல்லச் செய்தே, “தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா”, “ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற முறையொழியக் கேட்டுச் சொல்லுமாகில் காலன் கொண்டு ஆபரணம் பூண்டாற்போலே கண்டார் எல்லோரும் தன்னை அருவருக்கும்படியாம். “யச்சாதர்மேண விப்ரூதே யச்சாதர்மேண ப்ருச்சதி | தயோரந்யதர: ப்ரைதி வித்வேஷம் வா அதிகச்சதி” என்கிறபடியே அநர்த்தாவஹமுமாம்.

விளக்கம் – ஆழ்ந்த ரஹஸ்யங்களை தானாகவே பல நூல்களைக் கொண்டு அறிந்து கொண்டோ அல்லது அடுத்தவர்கள் கூறுவதை மறைந்து நின்று கேட்டோ அறியும் ஒருவன், அதனை மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்ய முற்படும்போது, களவு செய்யப்பட்ட ஆபரணத்தை அணியும் ஒருவன், அனைவரையும் கண்டு அஞ்சுவது போன்று, அச்சத்துடன் இருக்கும் நிலை உண்டாகும்; மேலும், இந்தச் செய்கையானது, பாத்மஸம்ஹிதை - யத்ருச்சயா ச்ருதோ மந்த்ர: சந்நேநாதச்சலேந வா | பத்ரேக்ஷிதோ வா வ்யர்த்த: ஸ்யாத் ப்ரத்யுதாநர்த்ததோ பவேத் – மறைந்து நின்றோ அல்லது நூல்கள் மூலமோ கற்ற விஷயங்கள் பயனை அளிக்காது, தீமையை உண்டாக்கக்கூடும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பாபத்தையும்

உண்டாக்கக்கூடும். முறையாக அறிந்த விஷயங்களை ஒருவன் மற்றொருவனுக்கு உபதேசிக்கும்போது, கீதை (4-34) - தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா - உண்மையை அறிந்தவர்களுடைய கால்களில் விழுந்து வணங்கி அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்து - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-1-1) - ப்ரணிபத்ய அபிவாத்ய ச - வணங்கி அபிவாதநம் செய்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னால் உபதேசிக்கப்படும் அந்த மற்றொருவன், தன்னை வணங்குதல் முதலானவற்றைச் செய்யாமல் உள்ளபோதிலும் அவனுக்கு உபதேசம் செய்தால், “தனது ஆயுளை நீட்டிக்கும்விதமாக எள்ளால் செய்யப்பட்ட தனது ஒரு உருவ பொம்மைக்கு ஆபரணங்களை அணிவித்து, அதனைத் தானமாக வழங்க முற்படும்போது, அதனைப் பெறுவதற்கு அனைவரும் அஞ்சுவர்” என்பது போன்று, மற்றவர்கள் அஞ்சும்படியாக நிற்பான். மேலும், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (335-51) - யச்சாதர்மேண விப்ரூதே யச்சாதர்மேண ப்ருச்சதி | தயோரந்யதர: ப்ரரதி வித்வேஷம் வா அதிகச்சதி - முறையின்றி உபதேசம் செய்பவன் மற்றும் கற்பவன் ஆகிய இருவரில் ஒருவன் இறப்பான் அல்லது பகைவன் ஆவான் - என்று கூறுவது போன்று தீமை உண்டாகும்.

மூலம் - யதா ந்யாயம் கேட்டுச் சொல்லச் செய்தே சொல்லும்போது, குருவைப் ப்ரகாசிப்பியாதொழியுமாகில், இவன் சொல்லுகிற அர்த்தங்கள் வேரில்லாக் கொற்றான் போலே அடியற்றவையோ என்று சிஷ்யனுக்கும் அதிசங்கை பிறக்கும்படியாய் அநாதர விஷயமுமாம். “ஸ்வகுருணாம் ஸ்வசிஷ்யேப்ய: க்யாபநம் சாக்ருதம் ததா” என்று த்வாத்ரிம்சத் அபசார வர்க்கத்திலே குருவைப் ப்ரகாசிப்பியாதொழிகையும் படிக்கப்பட்டது. அப்போது, “குரும் ப்ரகாசயேத்தீமாந் மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத் | அப்ரகாச ப்ரகாசாப்யாம் க்ஷீயேதே ஸம்பதாயுஷீ” என்கிறபடியே ஜ்ஞாந வைசத்ய பூர்வகமான பகவதநுபவ ஸம்பத்தும், ஆத்மாவுக்கு ஸத்தா அநுவ்ருத்தி ஹேதுவான, சேஷத்வ அநுஸந்தாந பூவக ஸ்வநிஷ்டையும் குலையும்படியாம். குருவைப் ப்ரகாசிப்பியா நிற்கச் செய்தே, அவன் பண்ணின சாஸ்த்ரீய உபதேசத்துக்கு விருத்தம் சொல்லுமாகில், விப்ரலம்பகனென்று பேருமாய், “ஜ்யோதிஷாம் வ்யவஹாரம் ச ப்ராயச்சித்தம் சிகித்ஸநம் | விநா சாஸ்த்ரேண யோ ப்ரூயாத் தமாஹூர் ப்ரஹ்மகாதகம்” என்கிறபடியே பாபிஷ்டனுமாம்.

விளக்கம் - சரியான முறையில் விண்ணப்பிக்கப்பட்டு உபதேசித்தால் கூட, அவ்வித உபதேசிக்கும்போது, தனது ஆசார்யனைக் குறித்து புகழாமல் ஒருவன் இருந்தால், அவன் கூறுகின்ற உபதேசங்கள் அனைத்தும், “வேர் ஏதும் இல்லாமல் மரத்திலேயே வளரும் கொடி” என்பது போன்று, “இந்த உபதேசங்களில் ஏதேனும் முறை உள்ளதோ” என்று கேட்பவர்களுக்கு சந்தேகம் எழுந்து, அவனை ஒதுக்கக்கூடும். மேலும், ஸ்வகுருணாம் ஸ்வசிஷ்யேப்ய: க்யாபநம் சாக்ருதம் ததா - தனது சிஷ்யர்களிடம் தனது குருவைக் குறித்து வெளிப்படுத்தாமல் இருத்தல் - என்பது முப்பத்து இரண்டு வகையான அபசாரங்களில் ஒன்றாகும் என, குருவைப் புகழாமல் இருத்தல் என்பது குறித்துக் கூறப்பட்டது. இவ்விதம் ஆகும்போது, சேஷஸம்ஹிதை (14-50) - குரும் ப்ரகாசயேத் தீமாந் மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத் | அப்ரகாச ப்ரகாசாப்யாம் சஷீயேதே ஸம்பதாயுஷீ - அறிவுள்ளவன் தனது குருவை வெளிப்படுத்தவேண்டும். மந்த்ரத்தை யத்நம் கொண்டு மறைக்கவேண்டும். குருவை வெளிப்படுத்தாமலும், மந்த்ரத்தை மறைக்காமலும் இருந்தால், ஞானமும் நிஷ்டையும் தேய்கின்றன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தெளிவான ஞானத்துடன் கூடியதான பகவத் அனுபவம் என்னும் செல்வமும், “எனது ஆத்மாவும் ஒரு பொருள்” என்று கூறும்படியாகச் செய்யவல்ல கைங்கர்ய நிஷ்டையும் குறையும். ஒருவன் தனது குருவைப் புகழ்ந்தபடி இருந்தாலும், அவர் செய்த சாஸ்த்ர உபதேசங்களுக்கு முரணாகப் பொருள் கூறினால், “வஞ்சகன்” என்னும் பெயர் உண்டாகும்; மேலும், ஜ்யோதிஷாம் வ்யவஹாரம் ச ப்ராயச்சித்தம் சிகித்ஸநம் | விநா சாஸ்த்ரேண யோ ப்ரூயாத் தமாஹூர் ப்ரஹ்மகாதகம் - ஜோதிடம், நீதி, ப்ராயச்சித்தம், வைத்தியம் ஆகியவற்றுக்கு, அவற்றுக்கு உண்டாகிய சாஸ்த்ரத்திற்கு முரணாகப் பொருள் உரைப்பவனை ப்ரஹ்மஹத்தி செய்தவன் என்றே கூறவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப பாபமும் உண்டாகும்.

மூலம் - (5) ஸச்சிஷ்யனுக்குப் ப்ராப்த தசையில் உபதேசத்தைத் தவிருமாகில், லுப்தனென்று பேருமாய், “பாத்ரஸ்தம் ஆத்மஞானம் ச க்ருத்வா பிண்டம் ஸமுத் ஸ்ருஜேத் | நாந்த்ர்தாயநம் ஸ்வயம் யதா யாதி ஜகத்பீஜம் அபீஜக்ருத்” என்கிற பகவந் நியோகத்தையும் கடந்தானாம்.

விளக்கம் – (5) தன்னுடைய சிஷ்யன் ஒருவனுக்குத் தகுந்த காலத்தில் உபதேசம் செய்ய ஒருவன் தவறினால், அவன் “பேராசைக்காரன்” என்னும் பெயர் பெறுகிறான். அது மட்டும் அல்லாமல், பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை (1-44) - பாத்ரஸ்தம் ஆத்மஞானம் ச க்ருத்வா பிண்டம் ஸமுத் ஸ்ருஜேத் | நாந்தர்தாயநம் ஸ்வயம் யதா யாதி ஜகத்பீஜம் அபீஜக்ருத் – தான் அறிந்த ஆத்மஞானத்தைத் தகுந்த சிஷ்யனுக்கு உபதேசித்த பின்னர் இறக்கவேண்டும். இந்த உலகின் விதை போன்ற ஆத்மஞானத்தைத் தகுந்த பண்ணில் விதைத்த பின்னர் இறக்கவேண்டும். அவ்விதம் செய்யாமல் செல்லக்கூடாது – என்று கூறுகின்ற பகவத் ஆணையையும் மீறியவன் ஆகிறான்.

மூலம் – ஆகையால் விளக்குப் பிடிக்குமவன், தன்னை ராஜா ஒரு கார்யத்துக்குப் போகச் சொன்னால் தன் கையில் விளக்கை அதுக்கு ப்ராப்தரானார் கையிலே கொடுத்துப் போமாப்போலே, ஸத்பாத்ரமானார்க்குத் தான் சொல்லும்போது தனக்கு உபதேசித்த ஆசார்யனை முற்பட வெளியிட்டு பின்பு தனக்கு உபதிஷ்டமான அர்த்தங்களையே சொல்லவும். சில காரணங்களாலே திவ்ய சக்ஷு: ச்ரோத்ரங்கள் பெற்றுத்தான் இவற்றாலே அறிந்து சொல்லுமவற்றையும், “வ்யாஸ ப்ரஸாதாத் ச்ருதவாந் ஏதத் குஹ்யமஹம் பரம் | யோகம் யோகேச்வராத் க்ருஷ்ணாத் ஸாஷாத் கதயத: ஸ்வயம்” என்கிறபடியே, “ஸதாசார்ய ப்ரஸாதமடியாக இவ் அர்த்தமறிந்தேன். என் கைமிடுக்காலே அறிந்து சொல்லுகிறேனல்லேன்” என்ற இவ்வுண்மையை வெளியிட்டுக் கொண்டு சொல்லவும் பெறில் இவன் சொல்லும் அர்த்தங்களெல்லாம் ஸர்வர்க்கும் ஆதரணீயங்களாமாய், இவன் க்ருதஜ்ஞனாயிருந்தானென்று ஸாத்விகரும் ப்ரசம்ஸித்துப் ப்ரஸாதிக்கும்படியாய் ஸத்யவாதியாயிருந்தானென்று உபநிஷத்துக்களும் ஒளபநிஷத பரமபுருஷனும் தங்களோடொக்க இவனைப் ப்ரமாணபூதன் என்று ஆதரிக்கும்படியுமாம். இப்படிக் க்ருதஜ்ஞனாய் அவஹிதனான சிஷ்யனைப் பற்ற நாம் செய்த க்ருஷி பலித்ததென்று ஆசார்யனும் க்ருதார்த்தனாயிருக்கும்.

விளக்கம் – அரசன் ஒருவனுக்குக் கைவிளக்கு பிடித்தபடி செல்லும் ஒருவனை வேறு ஒரு செயல் செய்வதற்காக அரசன் அனுப்பினால், அவன் தனக்குப்

பதிலாகப் பொறுத்தமான வேறு ஒருவனை கைவிளக்குப் பிடிக்க ஏற்பாடு செய்துவிட்டுச் செல்வதை நாம் காணலாம். இதே போன்று, தனது ஆசார்யன் தனக்கு உபதேசித்து விட்டுச் சென்றதை, தான் ஒரு தகுதியான சிஷ்யனுக்கு உபதேசம் செய்த பின்னர் இறக்கவேண்டும். ஒருவனுக்கு, ஒரு சில காரணங்களால் திவ்யமான பார்வை மற்றும் செவிகள் கிட்டக்கூடும். அதன் விளைவாக அவன் ரஹஸ்யங்களைத் தானாகவே அறியக்கூடும். அவ்விதம் உள்ளபோது அவன், கீதை (18-75) - வ்யாஸ ப்ரஸாதாத் ச்ருதவாந் ஏதத் குஹ்யமஹம் பரம் | யோகம் யோகேச்வராத் க்ருஷ்ணாத் ஸாஷாத் கதயத: ஸ்வயம் - (ஸஞ்ஜயன் கூறுதல்) வ்யாஸருடைய அருளால் தெய்வீகமான பார்வை பெற்ற நான், உயர்ந்த இந்த ரஹஸ்யமான யோகத்தை, யோகேச்வரனாகிய க்ருஷ்ணனிடமிருந்து நேரடியாகவே கேட்டேன் - என்று கூறுவது போன்று, “எனது ஆசார்யனுடைய அருளால் நான் இந்த விஷயங்களை அறிந்தேன். எனது திறமையால் நான் இதனை அறியவில்லை” என்ற உண்மையைக் கூறவேண்டும். இவ்விதம் உரைத்த பின்னர், அவன் கூறும் உபதேசங்கள் அனைத்தும், அனைவராலும் ஏற்கப்படுவதாகவே இருக்கும். மேலும், “இவன் செய்ந்நன்றி மறவாதவன்” என்று சான்றோர்கள் இவனை அனுக்ரஹம் செய்வர். “இவன் ஸத்யத்தை உரைப்பவன் ஆவான்” என்று உபநிஷத்துக்களும், அந்த உபநிஷத்துக்களால் வெளிப்படும் பரமபுருஷனும், “இவன் நம்மைப் போன்றே ப்ரமாணமாகக் கொள்ளத்தக்கவன்” என்று கொண்டாடும்படியாக இருப்பான். மேலும், “இவ்விதம் செய்ந்நன்றி மறவாதவனும், கவனத்துடன் உள்ளவனும் ஆகிய ஒரு சிஷ்யனை அடையவேண்டும் என்று நாம் செய்த முயற்சி பலித்தது” என்று ஆசார்யனும் மகிழ்வார்.

ஸாஷாந்முக்தேரூபாயாந் யோ வித்யாபேதாநுபாதிசத்
கத்யதே மோஷுசாஸ்த்ரேஷு ஸ து ச்ரேஷ்டதமோ குரு:

பொருள் - எந்த ஒரு ஆசார்யன், மோஷுத்திற்கு நேரடியான உபாயங்களாக உள்ள வித்யைகளை உபதேசிக்கிறானோ அவனே, மோஷும் குறித்த சாஸ்த்ரங்களால், “மிகவும் உயர்ந்த ஆசார்யன்” என்று கொண்டாடப்படுகிறான்.

ஆசார்யவத்தயா மோக்ஷம் ஆமநந்தி ஸ்மரந்தி ச
இஹாமுத்ர ச தத்பாதௌ சரணம் தேசிகா விது:

பொருள் - ஆசார்யனை அடைவதன் மூலம் மோக்ஷம் கிட்டுவதாக உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன. இந்த உலகிலும், மோக்ஷம் பெற்ற பின்னரும், ஆசார்யனுடைய திருவடிகளே தஞ்சம் என்பதாக ஆசார்யர்கள் அறிந்தனர்.

ஏற்றி மனத்து எழில் ஞான விளக்கை இருள் அனைத்தும்
மாற்றினவர்க்கு ஒரு கைம்மா மாயனும் காணகில்லான்
போற்றி உகப்பதும் புந்தியில் கொள்வதும் பொங்கு புகழ்
சாற்றி வளர்ப்பதும் கற்றல்லவோ முன்னம் பெற்றதற்கே

பொருள் - நம்முடைய மனதில் உள்ள அறியாமை என்னும் இருள் அனைத்தும் விலகும்படியாக, ஞானம் என்னும் தீபத்தை ஏற்றி வைக்கும் ஆசார்யனுக்குச் செய்யவேண்டிய கைம்மாறு என்ன என்பதை ஸர்வேச்வரனும் அறியமாட்டான். ஆசார்யனை நாம் போற்றுவதும், நமது மனதில் எப்போதும் எண்ணுவதும், அவருடைய புகழை நாம் கொண்டாடி மேலும் வளர்ப்பதும் ஆகிய செயல்கள் அனைத்தும், அவர் நமக்கு முன்பு செய்த உபகாரத்தைக் காணும்போது, அற்பமே ஆகும்.

அத்யாஸீந துரங்க வக்தர் விலஸத் ஜிஹ்வா அக்ர ஸிம்ஹாஸநாத்
ஆசார்யாத் இஹ தேவதாம் ஸமாதிகாம் அந்யாம் ந மந்யாமஹே
யஸ்ய அஸௌ பஜதே கதாசித் அஜஹத் பூமா ஸ்வயம் பூமிகாம்
மக்நாநாம் பவிநாம் பவார்ணவ ஸமுத்தாராய நாராயண:

பொருள் - ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியபடி உள்ள ஸம்ஸாரிகளை, ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸமுத்ரத்திலிருந்து கரையேற்றும் விதமாக, ஸ்ரீமந்நாராயணன், தனது மேன்மையைக் கைவிடாதபடியாக, ஆசார்யன் என்னும் வடிவத்தைத் தானே எடுக்கிறான். அப்படிப்பட்ட ஆசார்யனுடைய நாக்கு நுனியானது, ஹயக்ரீவன் ஏறி

அமர்ந்துள்ள ஸிம்ஹாஸனமாக விளங்குகிறது. அவரைக் காட்டிலும் இங்கு வேறு எந்த ஒரு தேவதையையும் உயர்ந்ததாக நாம் எண்ணவில்லை.

சிஷ்ய க்ருத்ய அதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 3)

1. முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம்போது தத்வத்ரய ஜ்ஞாநமுண்டாக வேணும்.

வ்யாக்யானம் - “முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம்போது தத்வத்ரய ஜ்ஞாந முண்டாகவேணும்”; முமுக்ஷுவாகிறான் மோக்தும் இச்சையுடையவன். ஸம்ஸார விமோசனத்தில் இச்சையுடையவனென்றபடி. “முமுக்ஷுவான” என்கையாலே, ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியில் இச்சை ஒருவனுக்குண்டாகையிலுள்ள அருமை தோற்றுகிறது. இந்த இச்சை பிறவாமையிறே அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்தது. உஜ்ஜீவியிஷுவான ஸர்வேச்வரனும் இந்த இச்சை பிறக்குமளவுமிறே பார்த்திருக்கிறது. ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்கட்டிக் கொள்ள இச்சிக்கக் கடவ ஆத்மாவுக்கு தந்நிவ்ருத்தியில் இச்சை பிறக்கை துர்லபமிறே. இப்போது இவர், “சேதநன்” என்றதும் ஸாபிப்ராயம். அதாவது, சைதந்ய ப்ரயோஜநமுண்டாகத் தொடங்குகிறதும் இப்போதென்கை. அநாதிகாலம் வ்யர்த்தமே போய்த்ததித்தனையிறே சைதந்யம்; அதாவது, உஜ்ஜீவநத்துக்கு உறுப்பாகாமை. இனித்தான் ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியை இச்சிக்கிறது, நிரஸ்தாதிசய ஆஹ்லாத ஸுக பாவைக லக்ஷணையான பகவத் ப்ராப்திக்கு உறுப்பாகவிறே. தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமதிறே யுணர்வாவது. ஆத்மப்ராப்திக்கு உறுப்பாக ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியை இச்சித்தாலும் விபரீத ஜ்ஞாந கார்யமாமித்தனை. ஆகையால், பகவத் ப்ராப்திக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தினுடைய விமோசனத்தில் இச்சையுடையவனான அதிகாரிக்கு, அப்படியிருந்துள்ள

மோசுஷமாகிற புருஷார்த்தம் ஸித்திக்கும்போது தத்வ த்ரய ஜ்ஞாநமுண்டாக வேணுமென்கை.

விளக்கம் - மோசுஷத்தில் விருப்பம் உள்ளவன் முமுசுஷு எனப்படுகிறான். அதாவது ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதில் ஆசை கொண்டவன் என்று பொருள். முமுசுஷு என்று கூறுவதன் மூலம், ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை பெறவேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்படுவதில் ஒருவனுக்கு உள்ள கடினம் புலப்படுகிறது. இத்தகைய ஆசை ஏற்படாத காரணத்தால்தான் ஒருவன் எல்லையற்ற காலமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ளான். ஒருவனைக் கரையேற்றுவதில் தனது எண்ணத்தை எப்போதும் கொண்டுள்ள ஸர்வேச்வரன் கூட, இத்தகைய ஆசை ஒருவனுக்குப் பிறக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே காத்திருக்கிறான். ஸம்ஸாரத்தில் மிகவும் விருப்பமாகப் பிடித்தபடி இருப்பதற்கு ஆசை கொள்ளும் ஒருவன், தனது ஆத்மாவை அதிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்வதற்கு விரும்புதல் என்பது மிகவும் அரியதே ஆகும். “சேதநன் - அறிவுள்ளவன்” என்று இங்கு சூர்ணையில் கூறப்பட்டதும் ஒருவிதமான கருத்தைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டே ஆகும். அது என்ன என்பதைக் கூறுவோம். அதாவது, “அறிவின் பயன் ஏற்படத்தொடங்குதல் என்பது இப்போது”, என்று கருத்து. எல்லையற்ற காலமாக இந்த அறிவு என்பது வீணாகவே கிடந்துள்ளது; அதாவது, ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கரையேறுவதற்குப் பயன்படாமல் கிடந்துள்ளது. ஆனால் இப்போதுதான் ஸம்ஸாரம் விலகுதல் என்பதைக் குறித்து விரும்புகிறது; ஏனென்றால், எல்லையற்ற ஸுகத்தை அளிக்கவல்லதான “பகவானை அடைதல்” என்னும் நிலைக்கு அடிப்படையாக உள்ளதால் ஆகும். உண்மையான ஞானம் என்பது, மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனை ஒருவனை மட்டுமே நோக்குவது ஒன்றே ஆகும். ஆத்ம அனுபவம் என்பதான கைவல்யத்தை விரும்புவதால் இந்த ஸம்ஸார விலகுதல் என்பதை எதிர்நோக்குவதும் கூட விபரீதமான ஞானமே ஆகும். எனவே பகவானை அடைதல் என்பதற்குத் தடையாக உள்ள ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்ட ஒருவனுக்கு, அவ்விதமாகவே அமைந்துள்ள மோசுஷம் என்ற ஒரு புருஷார்த்தம் கிட்டும்போது தத்வ த்ரயம் குறித்த ஞானம் ஏற்படவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - தத்வ ஜ்ஞானோத்பத்திக்கு முன்னே முமுக்ஷு ஜநிக்கக்கூடுமோ வென்னில்; “பரீக்ஷய லோகாந்”, “ஜாயமாநம்” இத்யாதி ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிற் சொல்லுகிற ப்ரகரியையாலே கூடும். “உண்டாக வேணும்” என்று அவச்யாபேக்ஷிதத்வம் தோற்ற அருளிச்செய்கையாலே, “தத்வ ஜ்ஞானாந் மோக்ஷ லாபம்” என்கிற நியமம் தோற்றுகிறது. “தத்வ ஜ்ஞானாந் மோக்ஷம்” என்கிற இது ஸகல ஸித்தாந்த ஸாதாரணமிறே. மோக்ஷத்திலும் தத்வத்திலுமிறே விப்ரதிபத்தியுள்ளது. ஆனால், “ஜ்ஞானாந் மோக்ஷம்” என்கிற நியமம் கொள்ளும்போது, “பசர் மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா யே ச வைஷ்ணவ ஸம்சர்யா: , தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ பரமம் பதம்”, “யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யம் யம் பச்யதி சக்ஷுஷா, ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம் புநர் பாந்தவா ஜநா” என்று ஜ்ஞான யோக்யதையில்லாத திர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கும் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தாலே மோக்ஷ ஸித்தியைச் சொல்லுகிற வசனங்களுக்கு வையர்த்யம் வாராதோவென்னில், வாராது. அவற்றுக்கு முமுக்ஷுத்வம் தானும் இல்லையிறே. இங்கு, முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கிறே மோக்ஷ ஸித்திக்கு தத்வ ஜ்ஞானமுண்டாக வேணுமென்கிறது. அங்குத் தானும் முமுக்ஷுத்வமும் தத்வ ஜ்ஞானமும் இரண்டும் இவற்றின் பக்கலின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தேயும், இவையிரண்டாலும் பூர்ணனாயிருப்பானொரு வைஷ்ணவனுடைய அபிமாநமேயிறே கார்யகரமாகச் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே அபிமாநியானவனுடைய ஜ்ஞான விசேஷத்தைக் கடாக்ஷித்தே, அபிமாநாந்தர்ப்பூதமான விவற்றுக்கும் ஈச்வரன் கார்யம் செய்கையாலே. தத்வ ஜ்ஞானாந் மோக்ஷமென்கிறவிது அவ்விடத்திலும் ஸத்வாரகமாக ஸித்திக்கும். தத்வ ஜ்ஞானமென்னாதே, தத்வ த்ரய ஜ்ஞானமென்கையாலே தத்வங்களை அதிகமாகவும் ந்யூநமாகவும் கொள்ளுகிற பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்கள் அர்த்தாத் ப்ரதிக்ஷிப்தங்கள்.

விளக்கம் – ஆனால், “தத்துவங்களைக் குறித்த ஞானம் ஏற்படுவதற்கு முன்பாகவே மோக்ஷம் குறித்த ஆசை ஒருவனுக்கு ஏற்படுமோ?”, என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிப்போம். முண்டக உபநிஷத் (1-2-12) – பரீக்ஷய லோகாந் – புண்ணியம் போன்ற வினைகளால் கிட்டப்படும் உலகம் – என்றும், ஜாயமாநாம் – பிறக்கும்போதே - என்றும் உள்ள ச்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்கியங்களின்படி இத்தகைய நிலை கைகூடும். சூர்ணையில் “உண்டாக வேணும்” என்று அவசியமாக உள்ள

ஒன்றாகக் கூறப்படுவதால், “தத்வ ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷ லாபம் – தத்வம் குறித்த ஞானத்தால் மோக்ஷம் கிட்டுகிறது” என்னும் விதிமுறை உண்டாகிறது. “தத்வ ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷம்” என்பது அனைத்து ஸித்தாந்தங்களிலும் பொதுவாகக் காணப்படும் கருத்து அல்லவோ? ஆனால் மோக்ஷம் மற்றும் தத்வம் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரையில் மட்டுமே ஸித்தாந்தங்களுக்கு இடையே கருத்து வேறுபாடு நிலவுகிறது. ஆனால் “ஞானத்தால் மோக்ஷம்” என்று கொள்ளும்போது, பசுர் மநுஷ்ய: பசுஷீ வா யே ச வைஷ்ணவ ஸம்சர்யா:, தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ பரமம் பதம் – பசு, மனிதன், பசுடி போன்றவைகளாக உள்ளபோதிலும், அவை ஒரு வைஷ்ணவனை அடைந்தால், அந்தத் தொடர்பு காரணமாகவே அவை விஷ்ணுவின் உயர்ந்த இடத்தை அடைகின்றன – என்றும், யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யம் யம் பச்யதி சக்ஷுஷா, ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம் புநர் பாந்தவா ஜநா - ஒரு வைஷ்ணவன் எவற்றைத் தனது கைகள் கொண்டு தொடுகிறானோ, எவற்றைத் தனது கண்களால் காண்கிறானோ, அவைகள் தாவரங்களாக இருந்தாலும் மோக்ஷம் அடைகின்றன என்னும்போது, மற்ற மனிதர்கள் குறித்து தனித்து மீண்டும் உரைக்கவேண்டுமோ – என்றும் உள்ள வாக்கியங்களில், ஞானம் பெறுவதற்குத் தகுதி அற்றதான விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்கள் ஆகியவற்றுக்கு வைஷ்ணவனுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாக மோக்ஷம் உண்டாகிறது என்று கூறும் வாக்கியங்களுக்கு, இவை வீணாகப்போகும் என்ற நிலை ஏற்படாதோ என்று கேட்கலாம். இப்படி ஒரு நிலை ஏற்படாது. ஏனென்றால் அவற்றுக்கு மோக்ஷம் அடைவதில் விருப்பம் என்பது ஏற்படுவது கிடையாது. இங்கு மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்ட சேதநன் ஒருவனுக்கே மோக்ஷம் பெறவேண்டும் என்பதற்காக தத்வஞானம் ஏற்படவேண்டும் என்றாகிறது. ஆனால் விலங்குகள் முதலானவை விஷயத்தில், அவற்றுக்கு மோக்ஷம் குறித்த விருப்பம் மற்றும் தத்வஞானம் ஆகிய இரண்டுமே இல்லை என்றாலும், இவை இரண்டும் பூர்ணமாக பெற்றுள்ள ஒரு வைஷ்ணவனுடைய ஸம்பந்தம் என்பதே மோக்ஷத்தை ஏற்படுத்தக் கூடியது என்று அல்லவோ கூறப்பட்டது? எனவே அவை எந்த ஒருவனுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ளனவோ அவனுடைய ஞானத்தின் சிறப்பை நோக்கியே, அந்த ஸம்பந்தம் அடைந்துள்ள இவற்றுக்கு ஈசுவரன் மோக்ஷம் அளித்தல் என்ற செயலைச் செய்கிறான்; எனவே “ஞானத்தால் மோக்ஷம்” என்ற நிலையானது,

விலங்குகள் முதலானவற்றின் விஷயத்திலும் ஏற்படுகிறது. ஆனால் “தத்வ ஞானம்” என்று கூறாமல், “தத்வ த்ரய ஞானம்” என்று உரைப்பதால், தத்வங்களை அதிகமாகவும் குறைவாகவும் கைக்கொள்ளுகின்ற வேதபாஹ்ய மதங்கள் அனைத்தும் தள்ளப்பட்டன.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 272)

4-4-6 கூத்தர் குடமெடுத்தாடில் கோவிந்தனாமெனா ஓடும்

வாய்த்த குழலோசை கேட்கில் மாயவென்று மையாக்கும்

ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய்கள் காணில் அவனுண்ட வெண்ணெய் ஈதென்றும்

பேய்ச்சி முலை சுவைத்தார்க்கு என் பெண் கொடியேறிய பித்தே

பொருள் - கூத்தாடுபவர்கள் குடந்தை எடுத்துக் கொண்டு கூத்தாடினால், “கூத்தாடுவதையே தனது இயல்பாகக் கொண்ட க்ருஷ்ணன் வந்துவிட்டான்”, என்று கூறி ஓடுகிறாள். உள்ளத்தை உருக்குகின்ற குழலோசையைக் கேட்டால், “வியக்க வைக்கும் க்ருஷ்ணனே தான் இது”, என்று ஓடுகிறாள். இடையர் குலப்பெண்களின் கைகளில் உள்ள வெண்ணெயைக் கண்டால், “இது க்ருஷ்ணன் உட்கொண்ட வெண்ணெயே ஆகும்”, என்கிறாள். பூதனையுடைய ஸ்தனங்களை, அவளுடைய உயிருடன் சேர்த்துச் சுவைத்து இந்த உலகிற்கு மிகுந்த நன்மை புரிந்த க்ருஷ்ணன் விஷயத்தில், எனது வல்லிக்கொடி போன்ற இந்தப் பெண் கொண்டுள்ள பிச்சுதான் எத்தகையது!

அவதாரிகை - தன் மகள் பிச்சுக்கு நிதாநத்தையும் அதடியாகவந்த பிச்சுத்தன்னையும் சொல்லுகிறாள்.

விளக்கம் - தனது மகளுக்கு ஏற்பட்ட பிச்சுக்கான காரணத்தையும், அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட பிச்சு என்பதையும் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கூத்தர் குடமெடுத்தாட்டில்) இவள் ப்ரக்ருதி அறிந்திருக்கையாலே “இவளைக் கிடையாது” என்று கூத்து விலக்கிப்போலே காணும் கிடப்பது. இடையர் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டாடுவதொரு கூத்தாயிற்று, குடக்கூத்தாகிறது. விளைவதறியாதே வழிப்போக்கர் புகுந்து ஆடாநிற்பர்களே, அததைக்கண்டு, (கோவிந்தனாமெனா ஓடும்) இக்குடக் கூத்தாடும்போது கோ ஸம்ருத்தியையுடைய க்ருஷ்ணனாக வேணுமென்று காண ஓடும். இரந்து திரிகிற இவர்கள் அவனாகையாவதென்? என்பர்களே! (ஆமெனா ஓடும்) அவன் க்ருஷ்ணனேயென்று காண ஓடும். (வாய்த்த குழலொசை கேட்கில்) விசேஷஜ்ஞர், அவிசேஷஜ்ஞர் என்று வாசியின்றிக்கே எல்லாரையுமொக்க ஈடுபடுத்தும், குழலின் நல்லிசை வந்து செவிப்படி. (மாயவனென்று மையாக்கும்) “நுடங்கு கேள்வியிசை” என்னக்கடவதிறே அவன்தன்னை. அதவா, “பகலெல்லாம் பசுக்களின் பின்னே போனேன், பித்ராதிகளுக்குப் பரதந்த்ரனானேன், பிரிந்தேன், ஆற்றேன், ஒரு பகலாயிரமுழி” என்றாற்போலே சொல்லி ஸாந்த்வநம் பண்ணிக் கொண்டு வந்து தோற்றுமவனென்று, அவன் குழலிலே வைத்துச் சொல்லும் தாழ்ந்த சொற்களை நினையா மோஹிக்கும்.

விளக்கம் - (கூத்தர் குடமெடுத்தாட்டில்) - இவளுடைய பிச்சு நிறைந்த தன்மையை நன்றாக அறிந்து, “இவளைக் கிடையாது” என்று கூத்து விலக்கிச் சென்றது போன்று இவள் உள்ளாள். தங்களுடைய பசுக்களின் எண்ணிக்கை மிகுதி காரணமாகச் செருக்கு கொண்டு, அதனை வெளிப்படுத்தும்விதமாக உள்ள கூத்து என்பதே குடக்கூத்து ஆகும். ஆனால் இதனை அறியாமல் வழிப்போக்கர்கள் சிலரும், இதனை ஆடியபடி உள்ளனர். அதனைக் கண்ட இவள், (கோவிந்தன் ஆமெனா ஓடும்) - அங்குள்ள பசுக்கூட்டத்தின் மிகுதியைக் கண்டு, “க்ருஷ்ணனாகவே இது இருத்தல் வேண்டும்” என்று உரைத்து, அவனைக் காண ஓடுகிறாள். “ஆனால், இரந்து வாழ்கின்ற அவர்கள் க்ருஷ்ணனாகக் கூடுமோ?”, என்று சிலர் கேட்பதற்கு விடை அளிக்கிறாள். (ஆமெனா ஓடும்) - “அவன் க்ருஷ்ணனாகவே இருத்தல்வேண்டும்” என்று கூறி ஓடுகிறாள். (வாய்த்த குழலொசை கேட்கில்) - இசை நுணுக்கங்கள் அறிந்தவர்கள் மற்றும் அதனை அறியாதவர்கள் என்று வேறுபாடு இன்றி, அனைவரையும் ஒரே போன்று

தன்வசப்படுத்துகின்ற இனிமையான குழலோசை கேட்டால், (மாயவன் என்று மையாக்கும்) – திருவாய்மொழி (3-4-6) – நுடங்கு கேள்வி இசை - என்று அவனைக் கூறுவர்; அதனைப் போன்று இவள், “க்ருஷ்ணனே வந்தான்”, என்று மயங்குகிறாள். அல்லது, “பகல் முழுவதும் பசுக்களுக்கு வசப்பட்டு அவற்றின் பின்னே சென்றேன். அதன் பின்னர் தாய்தந்தைக்கு வசப்பட்டேன், பிரிந்தேன், பொறுக்க இயலவில்லை. திருவாய்மொழி (10-7-1) – ஒரு பகல் ஆயிரம் ஊழி - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளது”, என்று கூறி, தனக்குத் தானே சமாதானம் உரைத்தபடி வந்து நிற்பவன் என்று, அவனுடைய புல்லாங்குழலில் வைத்து உரைக்கும் சொற்களைக் கேட்டு மயங்குகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய்கள் காணில்) “ப்ராஹ்மணிகள் ஸ்பர்சித்த வெண்ணெய் இது” என்றால் கொள்ளாள்; முடைநாற்றம் மிக்க வெண்ணெய்கள் காணில், (அவனுண்ட வெண்ணெய்தென்னும்) களவு காணப்புக்கு வாயது கையதாக அகப்பட்டபோது சேஷித்த வெண்ணெயோடே ஸஜாதீயமான வெண்ணெய் ஈதென்னும். இவள் இப்படி கலங்குகைக்கு நிதாநமென் என்னில், (பேய்ச்சி முலை சுவைத்தார்க்கு) அவன் முன்பே ஒரு உபகாரத்தைப் பண்ணி வைத்தான்; அதிலே தோற்றவன்று தொடங்கி இவள் பிச்சேறத் தொடங்கினாள். தாயுங்கூட உதவாத ஸமயத்திலே பூதநை வந்து முலை கொடுக்க, அவ்வளவிலே உணர்த்தியுண்டாய் அவளை முடித்துத் தன்னை நோக்கித் தந்தானே; அவ்வுபகாரத்திலே தோற்று, அன்று தொடங்கி இவள் பிச்சேறினாள். “பூத்தரு புணர்ச்சி, புனல்தரு புணர்ச்சி, களிறுதரு புணர்ச்சி” என்றிவை புணர்ச்சிக்கு ஹேது. அதாவது, எட்டாத கொம்பிலே நின்றதொரு பூவை ஆசைப்பட்டால் “இவன் தன்னைப் பேணாதே நம் நினைவை முடித்தானே” என்று அதுக்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை பூத்தரு புணர்ச்சி. ஆற்றிலேயமுந்துகிற இவளைத் தான் புக்கு ஏறவிட்டதுக்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை புனல்தரு புணர்ச்சி. அசிந்திதமாக ஆனையின் கையிலே அகப்பட்டவளை மீட்டுக் கொடுத்ததுக்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை களிறுதரு புணர்ச்சி. இவையொன்று மல்ல; அவன் தன்னை நோக்கினதுக்கு இவள் தன்னை எழுதிக் கொடுக்கிறாள். (என் பெண் கொடி) அவர்களில் வ்யாவ்ருத்தி, நிருபாதிக ஸ்த்ரீவத்தையுடையவள். (ஏறிய பித்து) இவள் கொண்ட பிச்சு.

விளக்கம் - (ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய்கள் காணில்) - “அந்தணப்பெண்கள் தொட்ட வெண்ணெய்” என்று கூறினால் ஏற்கமாட்டாள். முடைநாற்றம் மிகுந்த வெண்ணெயைக் காணும்போது, “வெண்ணெயைக் களவு செய்யும்போது, கையும் வாயுமாக அகப்பட்டான்; அப்போது அவன் உண்ணாமல் மீதம் வைத்த வெண்ணெயுடன் ஒரே ஜாதியைச் சேர்ந்ததே இந்த வெண்ணெயும் ஆகும்”, என்கிறாள். இவ்விதம் இவள் மயக்கம் கொண்டபடி உள்ளதன் காரணம் என்ன? (பேய்ச்சி முலை சுவைத்தார்க்கு) - அவன் முன்பே ஒரு பேருதவியைச் செய்த காரணத்தால் ஆகும். அந்தச் செய்கையைக் கண்டு தோற்றுப்போன இவள், பிச்சு ஏறி நிற்கிறாள். பசி எடுத்தபோது தாயும் கூட அங்கு வந்து அவனுக்கு உதவவில்லை; அப்போது பூதனை வந்து தாய்ப்பால் அளித்தாள்; அப்போது அதனை உண்டு, அவளை முடித்து, தன்னை அவள் நோக்கும்படியாகச் செய்து, தன்னையே அளித்தான். அத்தகைய உபகாரத்தை எண்ணி, அந்த நொடியிலேயே பிச்சேறி நின்றாள். “பூத்தரு புணர்ச்சி, புனல்தரு புணர்ச்சி, களிறுதரு புணர்ச்சி” என்றுள்ள பலவும் புணர்ச்சிக்காண காரணங்கள் ஆகும். இவை என்ன? எட்டாத ஒரு இடத்தில் உள்ள மலரைக் காதலி விரும்பினாள் என்பதற்காக, தன்னைக் கூட பொருட்படுத்தாமல், அதனைக் கொண்டு வந்து தருகிறான்; அப்போது காதலியானவள், “இவன் தனது நிலையைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல் கொண்டு தந்தான்” என்று மயங்கி, தன்னை அளிக்கிறாள்; இதுவே பூத்தரு புணர்ச்சி ஆகும். ஆற்று வெள்ளத்தில் சிக்கித் தவிக்கும் ஒருவளைக் காப்பாற்றுவதற்காக, அவளைத் தனது முதுகில் ஏற்றியபடி உள்ள நிலையைக் கண்டு மயங்குதலே புனல்தரு புணர்ச்சியாகும். தன்னையும் அறியாமல் ஒரு யானையிடம் அகப்பட்டு நிற்கும் காதலியை மீட்பதற்காகத் தன்னையே அளிக்கத் துணிவது கண்டு மயங்குதல் என்பதே களிறுதரு புணர்ச்சியாகும். இது போன்றே செய்கை ஏதும் க்ருஷ்ணன் செய்யவில்லை. அவன் தன்னைப் பார்த்தான் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக இவள் தன்னை அவனுடைய உடைமை என்று எழுதிக்கொடுக்கிறாள். (என் பெண் கொடி) - மற்றவர்களைக் காட்டிலும் இவளுக்கு உள்ள வேறுபாடு என்ன என்றால், இவள் இயல்பாகவே பெண் தன்மை கொண்டவள் ஆவாள். (ஏறிய பித்து) - இவள் அடைந்து பிச்சு.

4-4-7 ஏறிய பித்தினோடு எல்லாவுலகும் கண்ணன் படைப்பென்னும்
நீறு செவ்வேயிடக் காணில் நெடுமாலடியாரென்றோடும்
நாறுதுழாய் மலர் காணில் நாரணன் கண்ணி ஈதென்னும்
தேறியும் தேறாதும் மாயோன் திறத்தனளே இத்திருவே

பொருள் - மிகுதியான பித்து ஏறிய நிலையில் கூட, வேதாந்தம் அறிந்தவர்கள் கூறுவது போன்று “அனைத்து லோகங்களும் க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்ருஷ்டியே ஆகும்”, என்கிறாள். தீருநீற்றை யாரேனும் நேரே அணிந்திருப்பதைக் கண்டால், அந்தப் பொருள் இன்னது என்று உணராமல், “அடியார்களிடம் மிகுந்த மயக்கம் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய அடியார்கள்” என்று எண்ணி மயங்குகிறாள். பரிமளத்துடன் கூடிய துளசியைக் கண்டால், “இது அனைத்திற்கும் எஜமானனாகிய நாராயணன் மாலை”, என்கிறாள். ஆகவே இந்தப் பெண் தனது தெளிவான நிலை மற்றும் தெளிவற்ற நிலை ஆகிய இரண்டிலுமே வியக்கவைக்கும் குணங்கள் கொண்ட ஸர்வேச்வரன் வசப்பட்டவளே ஆவாள்.

அவதாரிகை - “தேறினபோதோடு தேறாதபோதோடு வாசியற எப்போது அவன் திறமல்லது அறியாளே”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - தெளிவாக உள்ளபோதிலும், அவ்விதம் அல்லாதபோதிலும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி அவனைத் தவிர வேறு ஏதும் அறியாதவளாக உள்ளதாகத் திருத்தாயார் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஏறிய இத்யாதி) இவள் பிச்சேறிச் சொல்லும் வார்த்தை கேட்கைக்கு, மைத்ரேயாதிகளைப்போலே தொடர்ந்து திரிய வேண்டிக்காணும் திருத்தாயார்க்கு இருக்கிறது. “விஷ்ணோஸ்ஸகாசாத் உத்பூதம் ஜகத்” என்னா நின்றாள். ப்ராஹ்மணர் பித்தேறினாலும் ஓத்துச் சொல்லுமாபோலே இவ்விஷயத்தில் வாஸநையிருக்கிறபடி. “க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகநாமுத்திரபிசாப்யய:” என்கிற இதில் ஒருகாலும் கலக்கமில்லை; இவள் பிச்சேறியிருக்கிற தசையிலே, இஜ்ஜகத்தெல்லாம் க்ருஷ்ணனாலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்று என்னும். (நீறு செவ்வேயிடக் காணில்) ப்ராயச்சித்த

ப்ரகரணங்களிலே ப்ரஹ்மஹத்யாதி பாபங்களைப் பண்ணினார்க்கு ப்ராயச்சித்தமாக விதித்த த்ரவ்யத்தைத் தாமஸ புருஷர்கள் தரித்துப் போந்தார்கள்; அந்த த்ரவ்யத்தைப் பாராதே, செவ்வை மாத்ரத்தைக் கொண்டு ப்ரமிக்குமாயிற்று இவள்; அது பொடிபட்டுக் கிடக்கிறதென்று அறிகிறிலள். அவர்கள் செவ்வேயிடுவர்களோ என்னில், அதுவுமன்றிக்கே, (இதுவுமன்றிக்கே) மசக ப்ராயராயிருப்பார்கள் தரிப்பர்களிறே. அல்ப ஸாம்யம் அமையுமாயிற்று இவளுக்கு ப்ரமிக்கைக்கு. இந்த ஊர்த்வதா மாத்ரத்தையே கொண்டு “உத்தருதாஸி வராஹேண” இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே, என்றுமொக்க பகவத் ஸம்பந்தம் மாறாத தேசத்தில் மண்ணைக் கொண்டு தரித்துப் போருமார்களாகக் கொண்டு ப்ரமித்து, “இவர்கள் ஸர்வேச்வரனடியார்” என்று ஓடாநிற்கும். அதஸ்மிந் தத் புத்திருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (ஏறிய இத்யாதி) - இவள் பிச்சு ஏறியபடி உரைக்கும் சொற்களைக் கேட்பதற்கு, பராசரமுனிவரைத் தொடர்ந்தபடியே செல்லும் மைத்ரேயருடைய நிலை போன்று இந்தத் திருத்தாயார் நிலையும் ஆனது. ஸ்ரீவிபு. (1-1-32) - விஷ்ணோ: ஸாகாசாத் உத்பூதம் ஜகத் - அனைத்து ஜகத்தும் மஹாவிஷ்ணுவின் அருகாமையில் உண்டாயின - என்கிறாள். அந்தணர்கள் பிச்சேறினாலும் தத்துவப் பொருளையே ஒரே போன்று கூறுவது போன்று இவளும் உள்ளாள். க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகநாமுத்பத்திரபிசாப்யய: - அனைத்து லோகங்களுடைய ஸ்ருஷ்டியும் க்ருஷ்ணனே, ப்ரளயமும் அவனே - என்னும் இந்தக் கருத்தைப் பொறுத்தவரை இவளுக்கு எந்தக் கலக்கமும் இல்லை. இவள் பிச்சேறி நிற்கும் நிலையிலும், “இந்த ஜகத் முழுவதும் க்ருஷ்ணனால் படைக்கப்பட்டது” என்கிறாள். (நீறு செவ்வேயிடக் காணில்) - ப்ராயச்சித்தம் குறித்து ஸ்ம்ருதிகள் கூறும் பகுதிகளில், ப்ரஹ்மஹத்தி முதலான பாபங்களைச் செய்தவர்களுக்கு, அதற்குப் பரிகாரமாக விதிக்கப்பட்டதான திரவ்யத்தை, தாமஸம் நிறைந்தவர்கள் தங்களுடைய நெற்றியில் இட்டனர். இவள் அந்தத் திரவியம் இன்னது என்று அறியாமல் அதன் அழகை மட்டுமே கண்டு நிற்கிறாள். அது பொடிபட்டுள்ளதை இவள் அறியவில்லை. ஆனால் திருநீற்றை அவர்கள் மேல் கீழாக இடுவார்களோ என்றால், அப்படியும் இன்றி இப்படியும் இன்றி என மயங்கியபடி இருப்பார்கள் அல்லவோ? மிகவும் குறைந்த அளவு ஒப்புமை காணப்பட்டாலும் இவள் ப்ரமித்து

நிற்பதற்கு போதுமானது. இவ்விதம் நேராக இடப்பட்டுள்ளதைக் கண்டு, “உத்தருதாஸி வராஹேண - மஹாவராஹனால் உயர்த்தப்பட்டவள் ஆகிறாய்”, என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் பகவத் ஸம்பந்தம் மாறாமல் உள்ள இந்தப் பூமியில் உள்ள மண்ணைக் கொண்டு தங்களுடைய நெற்றியில் இவ்விதம் இட்டுள்ளவர் கண்டு, “இவர்கள் ஸர்வேச்வரனுடைய அடியார்களே ஆவார்” என்று அகலாமல் இருப்பாள்.

வ்யாக்யானம் - (நாறு துழாய் மலர் காணில்) அதல்லாதத்தை அதாக ப்ரமிக்கிறவள் அதுதானாவற்றைக் கண்டால் விடாளிறே. அவன் சிரஸாவஹித்து அடியார்க்குக் கொடுக்குமதிறே அதுதான். அதாவது, ஸ்ரீசடகோபனுக்குச் சாத்துகையிறே. “சுடர்முடிமேலும் தாளினை மேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயி”றே. பரிமளத்தை யுடைத்தான திருத்துழாயைக் காணில், “உபயவிபூதி யுத்தனான ஸர்வேச்வரன் ஐச்வர்யத்துக்கு இட்ட தனிமாலை ஈதெ”ன்னும். (தேறியும் இத்யாதி) “தேறியும்” என்கிறது, “துழாய்மலர் காணில்” என்றத்தை; “தேறாதும்” என்கிறது “நீறு செவ்வேயிடக் காணில்” என்றத்தை. அன்றிக்கே, “கோவை வாயா”ளிற்படியும், இத்திருவாய்மொழியிற் படியாகவுமாம். (மாயோன் இத்யாதி) பிறந்த ஜ்ஞாநம் கலக்கத்துக்கு உடலாம்படி பண்ணவல்ல ஆச்சர்யபூதன். அவனிடையாட்டத்திலாள் இத்திரு. (இத்திரு) அநபாயிநியான அவளோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி காணும் இவள்படிகள்தான். அவளுக்கு அவன் உத்தேச்யன், இருவரும் உத்தேச்யரான சேர்த்தியுண்டு இவளுக்கு.

விளக்கம் - (நாறு துழாய் மலர் காணில்) - இவனுடன் ஸம்பந்தம் கொள்ளாத பொருள்களைக் கூட, அவனுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவை என்று மயங்குபவள், உண்மையாகவே ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள வஸ்துவைக் கண்டால் விடுவானோ? அவன் தனது தலையில் சூடிய பின்னர் அடியார்களுக்கு அளிப்பது இந்தத் துளசியையே ஆகும். அதாவது, ஸ்ரீசடகோபனுக்குச் சாற்றப்படுவது ஆகும். திருவாய்மொழி (1-9-7) - சுடர்முடிமேலும் தாளினை மேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாய் - என்பது காண்க. பரிமளம் நிறைந்த துளசியைக் கண்டால், “இரண்டு விபூதிகளையும் கொண்டுள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய ஐச்வர்யத்திற்கு இடப்பட்ட ப்ரத்யேகமான மாலை”, என்று மயங்குகிறாள். (தேறியும் இத்யாதி) -

“தெளிவாக உள்ளபோது” என்றால், “துளசி மாலையைக் கண்டபோது” என்றும்; “தெளிவற்றபோது” என்றால், “திருநீற்றை நேராக இட்டதைக் கண்டால்” என்றும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அல்லது “கோவை வாயாள்” என்ற திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்டபடி ஞானத்தின் கார்யமாகவும் இங்கு கொள்ளலாம். (மாயோன் இத்யாதி) – பிறந்த ஞானமானது கலக்கம் ஏற்படக் காரணமாக மாறுவதாகச் செய்யும் ஆச்சர்யம் நிறைந்தவன். அவன் விஷயத்தில் ஈடுபட்டவள், மஹாலக்ஷ்மி போன்ற இவள் ஆவாள். (இத்திரு) - அவளை விட்டு எப்போதும் பிரியாதபடி உள்ள மஹாலக்ஷ்மியோடு இணைத்துப் பேசும்படியாக இவளுடைய செய்கைகள் உள்ளன. அவளுக்கு அவன் ஏற்கத்தக்கவன், இவளுக்கு இருவருமே ஏற்கத்தக்கது சேர்த்தி ஆவர்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்றும் ஸ்வாமி நிகமாந்த

மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானங்கள்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 17)

இவ்விதம் கூறுவது பொருத்தம் அல்ல. அவர்கள் மூவரையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து ஸமாநாதிகரண்யமாகப் படித்தது ஏனென்றால், கீதை (10-41) - யத் யத் விபூதிமத் ஸத்த்வம் - எது எது சிறப்பாக உள்ளதோ - என்றுள்ள வாக்கியத்தில், விபூதி அத்யாயத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ந்யாயம் மூலமாகப் பொருள் கொள்ளப்படவேண்டும் என்பதால் ஆகும். தாபநீயோபநிஷத்தில் உள்ள க்ருதஸூக்தத்திலும், “மஹலக்ஷ்மியிடம் அந்தச் சொற்கள் அனைத்தும் அர்த்தத்தின் சிறப்புகள் மற்றும் அவற்றைத் தனது விபூதியாகக் கொண்டவன் என்ற காரணம்”, என்பதால் கூறப்பட்டதாக உரைக்கப்படுவதைக் காணலாம். காயத்ரீ கல்பத்தினைப் பொறுத்தவரை, மஹாலக்ஷ்மியின் செல்வமாகிய காயத்ரீ என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு தேவதைக்கே, பல்வேறு ஸந்த்யைகளில் வைஷ்ணவீ முதலானவர்களுக்குத் தகுந்தபடி உள்ள வாகனம், ரூபம் போன்றவற்றை ஏற்கும் சக்தி உள்ளது என்று மேன்மையைக் கூறுவதில் கருத்து உள்ளது என்று அங்கு தெளிவாகிறது. அந்த வாகனம் போன்றவற்றுக்கும் வேறு வஸ்துக்களாகவே இருத்தல் வேண்டும். அதனைப் போன்று உள்ளதன் காரணமாக, இதுவும் அதுவும் ஒன்றே ஆகும் எனத் தீர்மானமாக உரைக்க இயலாது. பலருக்கு ஒரே போன்று வாகனம் உள்ளதைக் காணலாம். இதன் விளைவாகவே, “த்ருஹிணாதிஷு கேஷாம்சித் ஈச்வர வ்யக்திதா ப்ரமாத் | தத் பத்நீஷ்வபி லக்ஷ்ம்யாம்ச வாத: ச்ருத்யாதி பாதித: - ஒரு சிலர் நான்முகன் முதலானவர்களைக் கண்டவுடன்,

இவர்களே ஈசுவர்கள் என்ற ப்ரமை ஏற்படலாம். ஆகவே அவர்களுடைய பத்னிகளிடம் லக்ஷ்மியின் அம்சம் உள்ளது என்று கருதலாம், இதன் விளைவாக ச்ருதிகள் பாதிக்கப்படலாம் என்பதால், இக்கருத்தை ச்ருதிகள் தள்ளுகின்றன”, என்ற கருத்தை மனதில் கொள்ளவேண்டும். மேலும் ஸ்தீர்களாக உள்ளதைக் கொண்டு, அவர்கள் இருவரும் மஹாலக்ஷ்மிக்கு வசப்பட்டவர்களாகவே இருத்தல் வேண்டும்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்